

פרשת נצבים וילך

חיבור בין הריאלי והאידיאלי סוד לאושר.

מספר לי אחד האנשים שפגשתי בארצות הברית, ששאלו זוגות נשואים (נשואים מעל עשרים שנה) "אם אתם בת/בן הזוג הייתם אלוקים, והייתה באפשרותכם לבצע תהליך שדרוג של הבן/בת זוג האם הייתם עושים זאת?" התוצאות היו מפתיעות מעל 70% השיבו בחיוב. וכאשר כל אחד נשאל אותה שאלה, כלפי עצמו התוצאות היו די קרובות לפיו קרוב ל 70% השיבו בחיוב. (אגב מעניין לחשוב שקבלת האחר הינה נגזרת ותוצר של קבלה עצמית). מכל מקום, השאלה האחרונה שנשאלו כל הצדדים התקשו לתת תשובה עליה. השאלה הייתה "אם אינכם מרוצים מבן/בת הזוג ומעצמכם אזי מהי הדמות האידיאלית שאלה אתם שואפים להגיע?" נמצאנו למדים, מתוצאות משאל זה, שהמודרנה מעמידה את האדם בסיטואציות קשות מנשוא. בין לדעת להכיר את עצמי כפי שאני, ובין מה שהייתי רוצה להיות. במילים אחרות, מחד גיסא, קיימת התנהגות הנחשבת לערכית, למידה מעולה, שלא תמיד בני אדם נוהגים בה. מאידך גיסא, אי אפשר להתעלם מן העובדה שבני אדם מוכרים לנו כפי שהם, ולא כפי שהיינו רוצים שיהיו. דומה שהסכנה במצב זה, יצירת/הכרת מציאות שיש לה רק צד אחד. באופן זה, אלה ואלה, אינם מאושרים כלל.

הסיפור הבא, המופיע אצל ש"י עגנון, בחלק ימים נוראים, יכול לשפוך אור על נקודה זאת.

"עוד משל אחד רגיל היה רבינו (רבי חיים מצאנז ז"ל) לומר: כפרית אחת ענייה היו לה כמה ילדים, היו מבקשים אוכל ולא היה לה ליתן לחם. פעם אחת מצאה ביצה. קראה לילדיה ואמרה: ילדים ילדים שוב אין לנו לדאוג, ביצה מצאתי, ואני הרי בעלת תכלית אני, לא אוכל את הביצה אלא אבקש מן השכן שיניח לי ליתן אותה תחת תרנגולת רובצת על ביצים עד שתצא מן הביצה תרנגולת. הלא בעלת תכלית אני. ולא נאכל את התרנגולת אלא אושיב אותה על ביצים ויצאו מהביצים תרנגולות. והתרנגולות אף הן יטילו ביצים הרבה עד שיהיו לנו תרנגולות הרבה וביצים הרבה. ואני בעלת תכלית אני. לא אוכל את התרנגולות ולא את הביצים, אלא אמכור אותן ואקנה לי עֶגְלָה. והעגלה לא אוכל אלא אגדל אותה עד שתעשה פרה. ואת הפרה לא אוכל עד שתלד ולדות. ואף אותם לא אוכל ויהיו לנו פרות ועגלים. הלא בעלת תכלית אני. ואמכור את הפרות והעגלים ואקח שדה. ויהיו לנו שדות ופרות ועגלים ולא יחסר לנו עוד מאומה. עד שאותה כפרית מדברת כך ומשתעשעת באותה ביצה נפלה הביצה מידיה ונשברה. כך אנחנו, כשבאים הימים הקדושים כל אדם מקבל עליו לעשות תשובה וחושב בליבו כך אעשה וכך אעשה. אבל הימים עוברים בהרהורי דברים בלבד ואין המחשבה מביאה לידי מעשה, ולא עוד אלא שבסוף הוא נופל לְמִטָּה. לפיכך צריך אדם להשגיח על עצמו הרבה שלא יפול חלילה. (ימים נוראים / ש"י עגנון, עמ' כח)

פרשיות ניצבים - וילך כתובות בתורה צמודות זו לזו, ובדרך כלל נקראות פרשיות אלה במחובר, בשבת שלפני ראש השנה. הדבר בולט במיוחד. הצמד 'ניצבים וילך'. יש כאן חיבור בין דבר והיפוכו. 'ניצבים' - יציבות וקביעות. 'וילך' - הליכה וניידות. לפנינו, איפוא, שני הצדדים שבמציאות זה הריאלי וזה האידיאלי. המציאות כפי שהיא והמציאות כפי שהיינו רוצים שתהיה. נראה, איפוא, נצבים וילך - שמות הפרשות טומנות בחובן, את שני אלמנטים שעליהם רמזו לעיל. שני פעלים - עמידה והליכה. דומה שזאת משימתו של האדם המודרני. לאמור, להיות מסוגל להכיר בקיים, במה שהאדם הצליח להשיג, לדעת תמיד לראות את מה שיש, ולא את מה שאין ולשמוח על כך. מצד שני, תמיד לשאוף ליותר, לשאוף לדברים שעדיין לא הצלחתי להשיג, לא להפסיק לחתור במטרה לממש חלומות.

תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה.

ובירכת הגפן (הצלחה, געזונטה, פרנוסה ונחס) שלוחה לכולם.

שבת שלום ושנה טובה.

שרון שלום
רב קהילת קדושי ישראל